

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 64. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682467712/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

Endnu i denne Formiddag vilde vi til »Rostrappe«, en af Harzens mest romantiske Egne. Vi sagde Farvel til det gamle Bjergslot, en lille Sti, der snoede sig imellem den med Krat bevoxne Fjeldkløft, bragte os tilbage til *Blankenburg*, hvorfra vi endnu et Stykke fulgte den brede Landevei, der var beplantet med gule, udsprungne Roser. Vor qvindelige Fører, som vi deelte vor Frokost med, blev snaksom og fortalte os nu i den frie Natur sin huuslige Lykke og Lidelse. Manden dyrkede Skræderkunsten, men var født for noget høiere end Bordet, hvorpaa han sad; for to Aar siden var der en Henrettelse her i Egnen, den havde vakt hans slumrende Evner, han var bleven Poet, havde skrevet Morderens hele Liv og Endeligt i en sørgelig Vise, der var stilet saaledes, som det var Forbryderen selv, der sang den paa sin sidste Udflugt, og gik paa Melodien: »Vi binde dig en Jomfrukrands.« »Den fortjente han dog 4 Daler ved!« sagde Konen, »og ifjor 2, ved een over en Jordemoder, der druknede i et Gadekjer. Versekunsten giver mere af sig, end Naalen, men den har gjort, at han er bleven saa urimelig og holder saa meget af Taaren; nu er der ikke mere at skrive om, og Naalen gidder han ikke brugt, saa det seer gair ud, naar jeg ikke fortjente med at føre de Reisende om. – Der« afbrød hun sig selv og pegede til venstre ind over Markerne »der ligger *Djævelsmuren*, som Fanden har bygget dengang han og vor Herre strede om Herredømmet paa Jorden. –«

Ja, ved Siden af os reiste sig denne underlig formede Bjergryg, der seer ud som Ruiner af en uhyre Skandse, og strækker sig saa langt bort, Øiet kan følge den. Sagnet siger, at Satan ikke skal have været tilfreds med at have faaet Herredømmet over den halve Jord, og da at have fornyet Striden, hvorfor han reent maatte miste det, og hans stolte Skandse blev nedstyrtet; Andre fortælle, at den er opreist af de onde Aander, som en Muur mod Christi Lære, at denne ikke skulde udbrede sig længer; men Stenene maatte briste for det levende Ord.

Da jeg ellers udspurgte Skræderkonen om det ikke var mueligt, at lære den ædle Versekunst, betroede hun mig, at hendes Mand havde en gammel tysk Psalmebog, og den tog han mange Steder af, og alle de bedste Riim, derfor havde ogsaa alle hans Viser noget Aandeligt ved sig, der gjorde dem saa rørende.

Vi forlode nu Landeveien, kom over Mark og Enge ind i de grønne Løvskove; aldrig har jeg hørt saa mange Nattergale, som her. – Solen stod høit paa Himlen, men de syntes ikke at mærke det inde i de